

[Chr. Nielsen.]

på udstillinger, i litteratur, i presse, fagligt og gennem spionage — alt stiller man til rådighed for amerikanerne her i Danmark. Det falder vist ikke ind under begrebet: et godt nationalt sindelag.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) kommer i almindelighed galt af sted, når han skal til at snakke realiteter i forbindelse med disse spørgsmål, og navnlig når han skal til at få sine udenrigspolitiske linier til at gå parallelt og til ikke at krydses. Hver gang vi kommer til at tale om det skandinaviske forsvarsforbund og den stilling, Danmark udenrigspolitisk står i i dag, kommer der uvilkårligt kludder i valsen.

Det ærede medlem siger, at hans parti var tilhænger af et skandinavisk forsvarsforbund, for det var ikke vendt imod nogen. I den henseende var det ikke forskelligt fra Atlantpagten. Det skandinaviske forsvarsforbund og Atlantpagten var begge to vendt mod det samme; de var vendt mod aggressionen; de havde samme formål: at hindre krig og gennem samvirke skabe en balance, som gav os større mulighed for at afværge et angreb fra en eller anden side. I den henseende er der ingen forskel på det skandinaviske forsvarsforbund og Atlantpagten; de er nøjagtig ens, så meget mere som det skandinaviske forsvarsforbund var tænkt bygget op på den måde, at den fornødne forståelse fra vestmagternes side var en forudsætning for, at Norge og Danmark overhovedet fik et forsvar. En anden forudsætning var den, at hvis vor balancepolitik på fællesskandinavisk grund ikke lykkedes, hvis det alligevel skulle komme til angreb fra en af de magtgrupper, som består i verden, så måtte de skandinaviske lande een for alle og alle for een have hjælp allerede i et sådant angrebs indledende fase. Der er overhovedet ingen principiel forskel på det skandinaviske forsvarsforbund og Atlantpagten i øjeblikket.

Så siger det ærede medlem — og her bliver han fulgt op af det ærede medlem hr. Chr. Nielsen — noget, som vist skulle være meget snedigt, idet han stillede spørgsmålet: Er nu en besættelse af Danmark udelukket? Har vi sikkerhed for, at Danmark ikke bliver besat, hvis vi gennemfører den forsvarsordning, der her stilles forslag om?

Deroverfor kan jeg stille et andet spørgsmål: Var der efter det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle)s opfattelse sikkerhed mod besættelse med det skandinaviske forsvarsforbund, vi var enige om at søge dan-

net? Var der sikkerhed? Mig bekendt var der ingen sikkerhed. Vi søgte at skabe en større sikkerhed, end de tre skandinaviske lande hver for sig var i stand til at skabe. Men hvor er sikkerheden i denne syndige verden? Kan det ærede medlem anvise os det? Hvis det ærede medlem og hans parti kan anvise os en hundrede procents løsning på sikkerhedsproblemet, må vi så få den. Har de en sådan løsning, er det en national æresforpligtelse at komme med den hurtigst muligt.

Det ærede medlem hr. Chr. Nielsen stillede det spørgsmål, om en besættelse af Danmark var udelukket. Jeg tror ikke, der truer nogen besættelse fra vore skandinaviske brødre-folk. Jeg er sikker på, at der heller ikke truer nogen besættelse fra vestmagternes side eller fra Tyskland i øjeblikket. Jeg håber heller ikke, der er nogen aggressionslyst fra den store magt mod øst. Men når det ærede medlem i dag optræder som en slags vicevært for Stalin og indbyder til Sovjetunionen, så var det måske muligt for det ærede medlem at skaffe os på det rene, at det virkelig er sandt, hvad der siges så ofte — og hvad vi andre håber —, at der ingen aggressionslyst er i de østlige stater.

Men jeg ser bort fra alle de spidsfindigheder, der nu benyttes både fra radikal og kommunistisk side, og skal kun sige, at hele dette spil om ord i den nuværende verdenssituation interesserer mig ikke en snus. Her er det realiteter, det drejer sig om. Vi står ikke og beskylder den ene eller den anden magt for aggressionslyst; vi søger i en verden, hvor enhver, der har øjenene åbne, kan se, at der på grund af mange forhold er en spænding, der kan nå til bristepunktet, ganske simpelt at indrette vore forhold sådan, at vi har en mulighed for at undgå katastrofen. Og vi har mulighed for at skabe det forebyggende element, som hindrer, at vi når til bristepunktet. Det er realpolitik, ganske simpelt. Enhver ved, at verden i dag er delt i magtgrupper, delt i interesseområder, delt efter ideologier. Overfor dette tager man sine forholdsregler. Det, der er problemet, ikke for os alene, men for mange andre stater, er at hindre, at de modsætningsforhold, som trives — og som ikke bliver mindre på grund af meget af det, man kan følge fra den ene dag til den anden —, fører til en katastrofe. Det er vort realpolitiske udgangspunkt at bidrage til at finde en sådan balance i Europa, at være med til at arbejde på den fløj, der vil hindre krigens komme, og som vil skabe den tilstrækkelige balance i Europa. Skulle der i en spændt situation være nogen, der mener, at man gennem